

Lido bij Venetië in hoofdzaak zou voeden met menschelijke uitwerpselen en ook hare broedballen van dezelfde materie zou vervaardigen, is door sedert genomen proeven in de Rotterdamsche Diergaarde ten volle bevestigd. Siads aan *Ateuchus* menschelijke uitwerpselen worden gegeven, versmaden nagenoeg alle individuen paarden- en ezelsmest, terwijl bovendien van de menschelijke uitwerpselen kennelijke broedpillen ($1\frac{1}{2}$ tot $2 \times$ de doorsnede van voedselballen) worden vervaardigd, hetgeen van andere mestsoorten nog niet werd waargenomen.

Van de 18 *Ateuchus*, die ik aan de Rotterdamsche Diergaarde op 17 Mei 1911 verschaftte, leven er thans (29 Juli) nog 16.

D. L. UYTENBOOGAART.

Eigenaardige houding van *Brosicus cephalotes* L.

Op 2 Juli groef ik in een zandkuil op de Helvoirtsche heide een zestal exemplaren van *Brosicus cephalotes* L. (alle ♂♂) op, die zoodra ze aan het daglicht kwamen een eigenaardige houding aannamen. Ze strekten n.l. de voorpooten recht naar beneden, de middelpooten stijf recht iets schuin naar achteren en de achterpooten eveneens stijf recht achteruit in het verlengde van het lichaam, terwijl de voorkaken wijd geopend werden. Op het zand staande maakte in deze houding de ruglijn van het dier een hoek van ongeveer 45° met het horizontale vlak. Men kon de dieren opnemen en weer neerzetten, ze volharden in deze houding, alsof ze geparalyseerd waren. Dat dit echter niet het geval was, bleek, als men den vinger bij de voorkaken bracht. Onmiddellijk werd krachtig toegebeten. Eerst wanneer men de dieren een paar minuten rustig liet, liepen ze weg. Is het ook mogelijk, dat *Brosicus*

in deze houding in zijn gang op de loer zit en nu, zoodra er beweging in het zand komt, die houding uit gewoonte aanneemt of er in blijft volharden?

D. L. UYTENBOOGAART.

Anthia's in Noord-Afrika.

In onze laatste Zomervergadering deelde ik mede, dat ik in dit voorjaar, bij het vangen van insecten te Biskra, de hulp had van een zeer geschikten nomade. Den eersten dag, dat ik met hem zou uitgaan, stelde hij voor, de heuvels in de woestijn bij Hammam es-Salahin te onderzoeken, waar wij bij eenig geluk drie soorten van het genus *Anthia*, door hem »grand«, »moyen« en »petit *Anthia*« genoemd, zouden kunnen vinden. Hammam es-Salahin of Fontaine chaude ligt op 8 kilometer van Biskra en is er door een zeer primitief tramlijntje mede verbonden. Het bestaat uit een badhuis, waar enkele personen kunnen logeeren, terwijl een veel grooter aantal uit Biskra komen om er een bad te gebruiken; overigens ligt dit badhuis geheel afgezonderd in de woestijn.

Daar mij slechts het voorkomen van één *Anthia*-soort in Algerië bekend was, verlangde ik zeer, dat de voorspelling van mijn nomade zou uitkomen. En gelukkig was dit het geval, wij vonden ze alle drie. De »petit *Anthia*« bleek te zijn eene *Graphipterus*-soort, waarschijnlijk *rotundatus* Klug, en behoorde dus tot een aanverwant genus, de »moyen *Anthia*« was *A. sermaculata* F., de mij bekende soort, en de »grand *Anthia*« was *A. venator* F., die mij tot heden onbekend was. In den Catalogus Coleopt. van Gemm. en v. Harold staat als vaderland van deze soort opgegeven Senegal en Tripoli en in de Synopsis der Coleopteren-Gattung *Anthia* van P. Obst